

Forfatter: Ingemann, Bernhard Severin

Titel: BREV TIL: Houstrup, Jens Christian FRA: Ingemann, Bernhard Severin (1855-12-11)

Citation: Ingemann, Bernhard Severin: "BREV TIL: Houstrup, Jens Christian FRA: Ingemann, Bernhard Severin (1855-12-11)", i *Breve fra og til C. Hostrup*, Gyldendalske Boghandels Forlag, s. 407. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001987109-000-shoot-L0019871090000120.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til C. Hostrup

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Ingemann til C. Hostrup.
Sorø. 11te Decbr. 1855

Kjære (Hr.) Hostrup!

Det var smukt af Dem, at De vilde sende mig Deres sidste Lunebarn og lade det overbringes. 408 mig Deres og Deres Venners Beviis for livlig og venlig Modtagelse af mit Hadesdigt. Hvorvidt en Digtning vil tiltale eller «gjøre Lykke», som man kalder det, beroer altid paa saa mange Tilfældigheder, at man mindst paa sine gamle Dage burde lægge for megen Vægt derpaa; men naar man er bleven saa gammel, at man med Føie kan befrygte at være bleven aandelig mat og affældig, maa ethvert Vidnesbyrd om det Modsatte være dobbelt velkomment. De, som arbejder for Scenen, vil strax kunne faa Indtrykket af Deres Frembringelser, og svarer det ikke hver Gang til, hvad der tilsigtedes, har De med Ungdommen en Fremtid for Dem. Anderledes med den Gamle; for ham maa det første Vink om virkelig Aftagen og Nedadgaaen være en Stopper for Meddelelseslysten, om han end aldrig kan eller vel skal føle den Kilde i sit Inderste tilstoppet, der er hans høieste og egentlige Liv.

Deres Spøg med de politiske Ideers pudseerlige Indgriben i det fredelige, godmodige Philisterliv skal jo være meget heldigt fremstillet paa Hoftheatret. Naar jeg saae det givet med Liv og Lune, vilde jeg maaskee heller ikke savne, hvad jeg i flere af Deres andre Lystspil, navnlig i «Drøm og Daad», «Eventyr paa Fodreisen» og især i «En Nat mellem Fjeldene» saameget har paaskjønnet, nemlig det positive, — det romantiske og alvorlige Element, der for mig først rigtig gjør Spøgen vederkvægende. Det friske Liv og Lune, s. 409 der især er fremtrædende i «Gjenboerne» og «En Spurv i Tranedands», har heller ikke forladt Dem i Deres senere Arbejder; men i «Eventyr paa Fodreisen» forbandt det sig med hint Grundelement i Deres Natur, der harmonerer med Deres Retning i Videnskaben og vist vil føre Deres Digtterskib i Havn under Kirketaarnets høje Skygge. Denne Side af Deres aandelige Natur takker jeg for Sympathien med min Afdødes «Tankebreve», og det skulde nu ret glæde mig, hvis jeg snart saae Dem med Deres elskværdige Elisabeth under det fredelige Præstegaardstag, hvor Storken paa sit ene Been nikkede til Dem og skjulte en ny, frisk Fremtid for Dem begge under sin Vinge. Der vil Poesien ikke heller forlade Dem, og der vil hin unge Studenternes Digter engang synge omkap med de gamle Svaner!

De hjerteligste Hilsener til Dem og Deres Frue, saavel som til Deres Moder og Søstre og den Hauchske Familie baade fra min Lucie og fra mig! Hils ogsaa vor kjære, haardtprøvede Black, naar De seer ham, ret kjærligt fra os! Gid vi snart maa see ham helbredet!

Deres hengivneste
B. S. Ingemann.